

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12068

гр. София, 20.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

като разглежда докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110153513 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 46 ЗДТ.

С молба вх. № 89084 от 18.03.2024 г., подадена от ищеца А. И. Д. е релевирано искане за връщане на половината от внесената държавна такса на основание чл. 78, ал. 9 ГПК, тъй като страните извънсъдебно са уредили отношенията си, като са сключили договор за спогодба.

Съдът намира така заявеното искане за неоснователно, като аргументите за това са следните:

Производството по делото е образувано по молба, подадена от А. И. Д., чрез адв. К., срещу С. И. И., с която е предявен иск с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 15 000 лв. - главница, представляваща неплатено задължение по договор за заем, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до изплащане на вземането.

Съгласно чл. 73, ал. 3 ГПК държавните такси се събират при предявяване на иска и се внасят предварително, като внасянето им е условие за придвижване на исковата молба и даване ход на делото. Дължимостта им не е обвързана от постановяване на акт по съществото на предявения пред съда за разрешаване спор, тъй като основанието им е в отправеното до съда искане за защита на накърнените права. Внесената такса не подлежи на връщане при прекратяване на производството поради недопустимост на иска, поради неизправни нередовности на исковата молба **или поради десезиране на съда с правния спор**. Единственото изключение е предвидено в чл. 78, ал. 9 ГПК - при прекратяване на делото поради **съдебна спогодба** по чл. 234 ГПК, като в този случай се връща само половината от внесената държавна такса и то при условие, че спогодбата е постигната в хода на процеса (така Определение № 360 от 20.02.2024 г. на ВКС по к. ч. т. д. № 169/2024 г., Определение № 366 от 31.05.2023 г. на ВКС по к. ч. т. д. № 500/2023 г., и др.). В този смисъл са и мотивите по т. 10 от Тълкувателно решение № 5/2015 от 12.07.2018 г. на ОСГТК на ВКС, според които недължимо платена по смисъла на чл. 46 ЗДТ е само таксата, срещу

която не е образувано производство, която е надвнесена – платена без основание по смисъла на ЗДТ или за която страната е била освободена по предвидения за това ред, докато в случая не е налице нито една от тези хипотези.

Производството по настоящото дело, по което молителят е ищец не е приключило със съдебна спогодба при условията на чл. 234 ГПК, а с отказ от иска на основание чл. 233 ГПК, по който отказ съдът се е произнесъл с Определение № 12064 от 20.03.2024 г. При прекратяване на производството по делото поради отказ от иска, независимо от причините за отказа, връщане на внесените в производството държавни такси не се дължи (Определение № 54 от 22.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 4512/2017 г., IV г. о., ГК).

В практиката си Върховният касационен съд последователно приема, че заплатени държавни такси подлежат на връщане единствено в изрично изброените в чл. 46 ЗДТ хипотези, а именно: когато исково или охранително производство не е било образувано; таксите са били събрани, въпреки че ищецът е бил освободен от заплащането им; както и в хипотезата на надвнесяне на такси. По аргумент от чл. 3 ЗДТ държавната такса се заплаща при предявяване на искането за извършване на действието и/или при издаването на документа, за който се внася, а основаниято е самото отправяне на искане до съдилищата за защита на лични или имуществени права, без да е обвързано с очакван от вносителя правен резултат (в този смисъл е Определение № 1719 от 20.06.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1390/2023 г., I г. о., ГК). В този смисъл, константна е практиката на ВКС, че предварително внесената държавна такса не се връща на ищеца при оттегляне, **отказ от иска**, както при връщане на исквата молба по чл. 129, ал. 3 ГПК (в този смисъл са Определение № 50245 от 27.10.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2895/2022 г., I г. о., ГК, Определение № 22 от 25.01.2013 г. на ВКС по т. д. № 119/2012 г., I т. о., ТК, и др.).

Ето защо искането е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищеца А. И. Д. за връщане на половината от внесената държавна такса по гр.д. № 53513/2023 г. по описа на СРС, I ГО, 167 състав.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок, считано от връчването му на молителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____